

Sienna Mercer

MIN BROR,
VARULVEN
NR. 1

ULVEHYL

På dansk ved Lis Andersen

★ ★
Alvilda
★

Min bror, varulven: Ulvehyl

er oversat fra engelsk efter

CRY WOLF!

© 2013 Working Partners Limited

First published in Great Britain 2013 by Egmont UK Limited

Dansk udgave: © 2013 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Johnnie McCoy

Grafisk tilrettelægning: Kat·Art

Bogen er sat med Times New Roman

1. udgave, 1. oplag

Trykt i 2013 i Danmark

ISBN 978-87-7105-612-9

www.alvilda.dk

*Dedikeret til Dave og Ben,
med kærlighed*

Kapitel 1

”Det er *kun*, fordi det er dig.” Solen strømmede ind gennem vinduet i Daniel Packers værelse, men det sidste, han havde lyst til, var at gå udenfor. Med et suk lagde han forsigtigt sin elektriske guitar på sengen. ”Du får en halv time, og så skal jeg tilbage til mit skriveri.”

”Fedt!” Justin kastede den ovale bold fra hånd til hånd og løb så i forvejen ned ad trappen. De sidste fem trin tog han i ét spring. ”Og du skal ikke blive ked af det, når jeg kører dig totalt af banen, vel?” grinede han, idet han åbnede døren og sprintede ud. ”Det kan godt være, at du er guitarens konge, men når det handler om den ædle sport, amerikansk fodbold, så er det *mig*, der er kongen!”

Daniel fulgte ham ud i forhaven og kunne ikke lade være med at grine, da hans enæggede tvilling lavede et overdrevet *touchdown* på plænen og fulgte det op med en triumferende sejrsrunde i den lille forhave. ”Gem det til dine fans, makker.”

Justin grinede bare og pegede med bolden over mod havens fjerne hjørne. ”Stil dig derover, så kører vi lige nogle rutiner ...”

Justin kunne lige så godt have talt russisk ... *hooks* og *ladders* ... *post-patterns* – Daniel anede ikke, hvad det betød.

Du taler med den forkerte, tænkte han og rystede på hovedet. *Jeg ved knap nok, hvad en 'rutine' er!* Men han sagde ikke noget. Han skulle nok styre sig, når Justin var gået i football-selvsving.

Selvom Justin præsterede flot på banen, var han blevet mere og mere panisk de sidste par dage. Justin var seriøst skrækslagen for udtagelsen til holdet i morgen. Så selvom Daniel ikke interesserede sig et hak for spillet, så stillede han op, når hans bror havde brug for ham.

Han greb en aflevering fra Justin og skulle netop til at returnere bolden, da han så en velkendt, høj og tjekket klædt pige komme gående ned ad gaden – med *seriøst* mange clipboards under armen. ”Hey,

se...” sagde han og sænkede hånden, han holdt bolden i. ”Det er Riley.”

”Hvor?” Justin snurrede rundt.

Daniel undertrykte et grin. ”Rolig nu,” sagde han. ”Hun vil garanteret kun skrive dig op til en fem-seks udvalg denne gang.”

Justin mumlede et eller andet, men Daniel hørte det ikke. Han var allerede på vej hen mod hende. ”Hej, Riley!”

”Daniel!” Riley vinkede entusiastisk – og tabte alle skrivepladerne. ”Ups!” Hun bukkede sig for at samle dem op, hvorefter fire kuglepenne faldt ud af hendes skjortelomme.

Daniel måtte holde et grin tilbage, mens han så hende samle tingene op. Benene var nærmest ved at slå knuder under hende i forsøget. Riley var vokset mindst 15 centimeter i det forløbne år, og nu var hun som en hvalp på overdimensionerede poter.

Men da hun rettede sig op, lignede hun faktisk noget, der var sat rigtig nydeligt sammen i sin nyrstrøgne top og sit ternede skørt. Hendes blonde hår blev holdt tilbage af et bredt sort hårbånd. ”Hvad i alverden laver du med en bold i hånden, Daniel Packer? Er det ikke ligesom mere Justin-agtigt?”

”Mnjah...” Daniel vendte sig for at rette en

anklagende finger mod Justin, men forhaven var tom. *Hvor var han blevet af?*

Gemte han sig for Riley?

”Mærkeligt ...” Daniel besluttede sig for at skifte taktik. ”Hvad med dig? Skolen er ikke engang begyndt endnu, og du slæber rundt på ... hvad? ... 15 clipboards?”

Riley himlede med øjnene. ”Altså, det er kun seks.”

Daniel sendte hende et stort grin og rystede på hovedet. ”Helt ærligt, Riley, det er for vildt, selv for dig og dit organisationstalent.”

”Skolen begynder *i morgen*, Daniel. Det er altså lige om lidt!” Riley vippede med stakken af clipboards foran næsen på ham. ”Hallo, jeg skal finde formænd til tre forskellige klubber, men der er næsten ingen, som har meldt sig.”

Han stirrede på hende. ”Det er, fordi det er *sommer*. Har du glemt det? Du ved – den periode, hvor man ikke behøver at tænke på skolen ... ikk’?”

”Ja, men det er slut nu,” erklærede Riley. ”Og vi begynder med dig! Du var medlem af koret sidste år – vil du være med igen i år?” Hun rakte det øverste clipboard med deltagerlisten frem og så håbefuldt på ham.

Daniel skubbede det blidt væk. ”Beklager, men jeg koncentrerer mig om min egen musik i år.”

Riley så forbløffet på ham. ”Din egen musik?”

”Mit band – *Forklædt som får*,” sagde han og tænkte på guitaren, der lå og ventede på ham derinde. ”Det bliver skide godt – og endnu bedre, når vi finder en forsanger. Vi har prøver i morgen.”

”Er det rigtigt?” Rileys stemme lød pludselig helt anderledes – nærmest knirkende.

Før Daniel kunne fortælle hende mere om planerne, drejede en kæmpestor lastbil om hjørnet. Motoren larmede, så enhver tanke druknede i spektaklet. Chaufføren parkerede i indkørslen foran huset overfor.

Endelig – nu kommer de nye genboer

Bildøren blev åbnet. En pige på børnenes egen alder sprang ud – og Daniel glemte at trække vejret. Riley sagde vist et eller andet om prøverne, men han hørte ikke – eller *så* – ikke andet end den nye pige. Hun var i en lyseblå tanktop, lyserøde shorts, og hendes lange, krøllede, røde hår flammede i solen. Da hun vendte sig og så Daniel, vinkede hun.

Daniels hjerne blev lammet. Hendes smil var ... blændende. Han vidste, at han burde gøre et eller andet, svare ... vinke tilbage? Men han stod der

bare ude af stand til at foretage sig noget ... andet end at stirre.

Og sikkert ikke på nogen særlig cool måde.

”Daniel?” lød det skarpt fra Riley. ”Prøven? Til dit band? Årh, lige meget! Jeg må videre med min rekruttering!”

Hun løb over gaden, mens hun vinkede med stakken af clipboards. Hælen på den ene af hendes sko ramte et hul i asfalten, og hun var nær faldet, men denne gang lykkedes det hende at blive på benene uden at tabe noget. ”Hej!” råbte hun til den nye pige. ”Skal du gå på Pine Wood Junior High? Vil du være med i en af vores klubber?”

Daniel smilede. *Riley burde undervise i beslutsom målrettethed.*

Han stod stadig der og så hende præsentere sig for den nye pige, da fodbolden blev snuppet ud af hænderne på ham. Justin var tilbage.

”Hallo!” Daniel vendte sig mod sin tvilling. ”Hvor blev du af lige før? Jeg troede, det var vildt vigtigt, det her med at træne?”

”Ja ... jo ... altså,” Justin trak hjælpeløst på skuldrene og kastede bolden op i luften. Han skævede hurtigt over gaden mod Riley og den nye pige. ”Jeg blev bare lige nødt til at ... tjekke noget ud.”

”Hvad?” spurgte Daniel.

Hvis Justin overhovedet svarede, hørte Daniel det ikke. Hans blik blev trukket tilbage til huset overfor – mod lyden af den nye piges latter. En lys latter ... *musikalsk*.

Justin gav ham en albue i siden. ”Nå. Der er en pige i den nye familie, hva’?”

”Jeg gloede ikke!” røg det ud af Daniel. Og så krummede han tæer, da han hørte Justins fnis. Daniel kunne mærke, at han blev rød i hovedet og vendte ansigtet bort. ”Jeg håbede bare – jeg mener, jeg *spekulerede* bare på, om hun mon skal gå på vores skole.”

”Ja? Jeg håber bare, at hun ikke er ligesom den sidste pige, der boede der.”

De fik begge to kuldegysninger. Mackenzie Barton havde boet i deres gade i årevis og havde opført sig som skolens dronning i endnu længere tid.

”Hun kan umuligt være så højrvøvet som Mackenzie,” sagde Daniel. Hans blik gled tilbage til huset overfor, og han afsluttede sætningen inde i sit hoved. *Og slet ikke med det smil!*

”Hej, drenge!” Hoveddøren blev åbnet bag dem, og deres far trådte ud, stadig iført løbeshorts fra sin morgentur. ”Hvordan går det med træningen?”

Deres mor kom også ud, iført en svævende let og løs sommerkjole. Hun kiggede over gaden og skyggede med hånden for solen. ”Nye genboer?”

”Pigen ser ud til at være jævnaldrende med jer,” sagde far. Han lagde en arm om Justins skulder. ”Er det ikke jeres ven, Riley, hun snakker med? Hvorfor går I ikke over og hilser på og byder velkommen til kvarteret?”

”Okay!” sagde Daniel og var allerede på vej.

”Vent!” Justin greb hans arm med et lettere panisk udtryk i ansigtet. ”Ikke nu ... vel?” Han kastede et hurtigt blik over gaden mod Riley og den nye pige. De stod og lo ad noget sammen, mens to voksne var i gang med at læsse møbler af i forhaven.

”Justin har ret,” sagde mor. ”De har vist rigeligt at se til lige nu. Men måske kan vi invitere dem grillaften i haven om et par dage, når de er kommet på plads.”

”Ja!” Justin nikkede ivrigt. ”Enig, mor.”

Hun vendte sig mod Daniel, og han måtte lave et hurtigt dyk for ikke at blive purret i håret. ”Jeg kunne høre dig øve, da jeg var ovenpå,” sagde hun. ”Du er ved at få styr på nummeret. Rigtig godt endda!”

”Tak, mor,” sagde han. ”Det ville være endnu

bedre ...,” han hævdede et øjenbryn, ”... hvis jeg havde en ny guitar.”

Hans mor sendte ham et *nå så det mener du*-grin og gik ind.

Daniel vendte sig mod sin far, fast besluttet på at forfølge sit mål. ”Fa-ar, hvor var du henne i dag, før du var ude at løbe? Mor sagde, at du skulle ordne noget ’vigtigt’, men hun ville ikke sige, hvad det var.”

Far snuppede bolden ud af hænderne på Justin, kastede den op i luften og fik den til at snurre perfekt. ”Nåh, jeg havde bare travlt med ... æh ... noget planlægning.”

”*Noget planlægning?*” Daniel lod fingerspidserne spille mod hinanden. ”Kunne det for eksempel være ... noget til vores fødselsdag i morgen?”

”Måske,” sagde far. Han vekslede et hurtigt blik med Daniel. ”Men det gider vi ikke snakke om nu. Grib!” Han kastede bolden over plænen. Den snurrede i en kort, stram bue, og Justin strøg efter den.

”Okay...” sagde Daniel med store spørgende øjne. Hans forældre kunne da ikke have overhørt *alle* hans 40.000 hentydninger til den nye guitar, han havde set nede i musikbutikken? Kunne de? Han sank. Bare tanken om den guitar – V-formet,

glat, blank og rød – fik hans fingre til at klø efter at spille. ”Kom nu, far. Kunne du ikke bare give mig en ledetråd? Var det ...”

”Tag det nu bare roligt,” sagde far. ”Og i øvrigt så har jeg lige noget ... *jeg skal have ordnet.*”

Daniel vendte sig mod Justin, da deres far gik ind i huset. ”Ved du ...”

”Vi spiller træningstid,” sagde Justin og skubbede fodbolden i armene på ham. ”Kom nu! Lad os få øvet nogle afleveringer, okay?”

Daniel ventede, indtil Justin var nået ned i den anden ende af haven, så kastede han fodbolden, så hårdt han kunne.

”Wow!” Justin sprang i vejret for at gribe bolden. Så stirrede han på Daniel, mens han rystede den hånd, som havde fanget den hårde aflevering. ”Det var ... imponerende. Er du sikker på, at det er musiktimer, du har fulgt i al den tid?”

”Bare fordi jeg ikke er en sportsnørd, betyder det ikke, at jeg ikke kan kaste en bold,” sagde Daniel.

Der lød hvin og latter fra den anden side af gaden. Riley og den nye pige hoppede på stedet af lutter fryd. *Riley har vist scoret et nyt medlem!*

Pludselig gik det op for Daniel, at det var hans chance for at få indskudt en frisk bemærkning. Han

behøvede bare at råbe: ”Hej, pas på hende Riley, ellers bliver du bare meldt ind i ...”

”Oumpf!” En voldsom smerte eksploderede i hans bryst. Han vaklede baglæns og forsøgte at fange bolden, som Justin måtte have kastet, da Daniel kiggede – *ikke* stirrede – på den nye pige.

Fingrene greb efter bolden, men fik slået den op i luften, han strakte sig efter den, og – for at det ikke skulle være løgn – så gled han. Han landede på ryggen i græsset med et bump.

Lyden af pigefnis drev hen over vejen.

Han lukkede øjnene og stønnede indvendigt.
Virkelig elegant, Daniel!

I næste øjeblik hørte han fodtrin, og han slog øjnene op. ”Jeg er okay!” kvækkede han. Han fik skubbet sig op med en hånd på bolden. *De skal ikke tro, at jeg er blevet sendt til tælling af en åndssvag bold, bare fordi jeg ikke kan trække vejret.*

I det mindste lavede Justin ikke sit forsvindingsnummer denne gang. Han krydsede plænen og kom hen til Daniel, da Riley gik over til dem sammen med den nye pige.

”Det er Debbi,” sagde Riley. ”Hun er lige flyttet hertil fra en lille by, der hedder Franklin Grove. Og hun skal gå i vores klasse! Er det ikke fedt?”

Daniel kæmpede for at trække vejret helt normalt dog uden at have luft nok til at kunne svare. Så han smilede bare og viftede med hånden som hilsen. Så lod han hånden falde. Det godt kunne virke *lidt* kikset at vinke til en, der stod mindre end halvanden meter væk.

”Hej,” mumlede Justin. Han lød, som om han pludselig havde fået de samme problemer med at få luft, som Daniel havde.

Pinlig tavshed.

Kom nu, Justin, tryglede Daniel tavst sin tvillingebror. Sig noget!

”Nå, men, altså...” sagde Riley med let hævede øjenbryn. ”Jeg må af sted. Så mange klubber, så lidt tid.”

”Okay.” Pludselig lød Justin, som om han kunne trække vejret igen. ”Hyggeligt at se dig, Riley.” Så rømmede han sig, som om han havde sagt noget pinligt.

Men i det mindste sagde han noget, tænkte Daniel. Det er mere, end hvad jeg kan præstere. Da Riley gik, vendte Debbi sig mod Justin med et smil. ”Du er ret god til fodbold.”

”Tak,” grinede Justin og snappede bolden fra Daniel. ”Har du set mange kampe?”

Hun lo. ”Jeg var cheerleader på min gamle skole, så ja, mega mange. Jeg så jer træne før, og du bevæger dig godt. Du har en fantastisk teknik i forhold til ...” Hun tav tænkstomt og fik de sødeste rynker på næsen. ”... Hvor gammel er du?”

”12. Ja, altså kun én dag endnu,” sagde Justin.

”Det er nemlig rigtigt,” lød en stemme bag dem. Hr. Packer havde stukket hovedet ud af vinduet bag dem og strålede af stolthed. ”Det er en stor dag for Justin i morgen ... og for Daniel også, selvfølgelig.”

Daniel rystede på hovedet. *Hvorfor opfører far sig så underligt? Det er altså også min fødselsdag. Det er ligesom derfor, vi er tvillinger, ikk’ ...*

”I morgen er en god dag at have fødselsdag på,” sagde Debbi. ”Det er fuldmåne i aften og ...”

”Jeg ved det!” Far smilede stort og hvidt. Og så begyndte han at le og le ... Og le.

Daniel krympede sig af flovhed. *Please, lad ham ikke begynde på sit yndlingsforedrag.*

”Vidste du,” begyndte far. *For sent*, tænkte Daniel. ”... at fuldmånen og månens cyklus historisk set har haft en enorm betydning i alle kulturer ...”

Daniels skuldre faldt ned, mens han stille og roligt lukkede ørene for den lektion, han havde hørt en million milliard gange. Alt det der om

månen, og hvordan den tiltog. *Og hvad betyder så en tiltagende måne? Bla, bla, tidevand, bla, bla, fuldmåne ...*

Debbi smilede, mens hun lyttede, med hovedet lidt på skrå. Det gjorde kun situationen endnu værre for Daniel. *Det er sødt af hende at lade, som om hun er interesseret ... men at have en sindssyg familie er bare ikke den bedste måde at gøre et godt indtryk på.*

Nå ja, han var jo allerede blevet sendt til tælling af en hård bold og havde bagefter stået tavs som en klippe, da hun forsøgte at få en samtale i gang. Det der med at gøre et godt indtryk kunne han vist godt opgive.

Et halvdårligt indtryk var nok det bedste, han kunne gå efter lige nu – og klart bedre end at signalere *total idiot*.

Endelig var torturen overstået. Far vendte sig bort fra vinduet. ”Kommer du lige med mig, Justin,” spurgte han over skulderen.

”Arh, far!” stønnede Justin.

”Du kan træne senere,” sagde far. ”Vi to skal lige snakke.”

Med et dybt suk traskede Justin hen mod hoveddøren. Daniel følte et stik af medlidenhed. *Stakkels*

Justin. Han får aldrig trænet ... og så gik det op for ham, at han havde et langt større problem.

Hej – vent! De kan ikke bare lade mig være alene her med Debbi!

For sent. Far stod allerede i døråbningen, og han trak Daniel indenfor med en arm om hans skulder. Daniel kunne kun gøre én ting: vende sig mod Debbi igen. Det gjorde han så – langsomt.

Tænk, hjerne! Der må være et eller andet cool, jeg kan sige!

Debbi kiggede interesseret på ham, men det fik kun Daniels hjerne til at gå helt i sort. Alle ord var faldet ud af den.

Tænk positivt! I det mindste falder jeg ikke som et fjols lige foran hende ... med lidt held.

Justin var sunket helt sammen i stolen og dækkede for øjnene med en hånd. *Far er midt i en nedsmeltning.*

Hans normalt rolige og beherskede far skridtede frem og tilbage inde på sit kontor. Han nærmest dirrede. ”Jeg er så spændt ... og så stolt af dig ... så ...” Han kørte en hånd gennem håret, så det

stod lige i vejret og fik ham til at ligne en føntørret schæferhund.

”Chill, far,” mumlede Justin.

”Chill?” Hans far udstødte et kort latterbjæf. Han tændte for stereoanlægget med rystende fingre, og lyden af violiner flød ud i rummet. Justin kunne genkende musikstykket. Det var hans mors orkester, der spillede ”Sang til månen”, hans fars yndlingsnummer. Hele familien var blevet tvunget til at høre det *rigtig* mange gange på det seneste.

Øjeblikket efter tændte hans far de fyrretræsduftende stearinlys på bogreolen. ”Jeg kan ikke gøre for det,” sagde han. ”Jeg er så spændt over i aften, at jeg kunne forvandle mig her og nu!”

”Lad være med det!” Justin satte sig op med et ryk. ”Så stort er det heller ikke, far. Måske sker det slet ikke i aften. Min første forvandling. Står der ikke ”den første fuldmåne i det 13. år” i reglerne? Fuldmånen i nat tæller måske ikke, for det er jo faktisk før min fødselsdag.”

”Jamen jeg har på *fornemmelsen* ...”

Justin sprang op af stolen, han kunne ikke sidde stille længere. Hans far gjorde ham sindssyg! ”Altså jeg ved ikke, far,” forsøgte han og begyndte selv at gå frem og tilbage i kontoret. ”Jeg har læst de

bøger, du gav mig. Når et barn er halvt menneske og halvt varulv, så er der kun 50 procent chance for, at forvandlingen overhovedet sker. Måske kommer den *aldrig*.”

Hans far hævede et øjenbryn og så næsten ud, som om han morede sig. ”Jeg kender statistikkerne.” Han satte sig i den store stol bag skrivebordet og forsøgte at glatte sit strittende hår. ”Men stol på mig, Justin, du er den rene vare.” Han talte argumenterne på fingrene: Du er god til sport, har en lynhurtig reaktionsevne ... og din 13-årsfødselsdag falder på en fuldmånenat.” Han rystede på hovedet og grinede bredt. ”Jeg har en rigtig god fornemmelse ... Det *kommer* til at ske i nat!”

”Fantastisk,” mumlede Justin. En duft af vilde fyrretræer steg op fra stearinlysene.

Kommer jeg virkelig til at løbe rundt som en varulv derude i nat?

Mellem de to lys på reolen stod en glaseret lerfigur. Det var aftrykket af en ulvepote. Justin kiggede på den og sank en klump.

”Hvad med Daniel?” Han vendte sig igen mod sin far. ”Hvornår skal vi fortælle ham det?”

”Daniel ...” Pludselig var det, som om far mistede lidt af sin entusiasme. ”Jeg ved ikke ...

Din mor og jeg er usikre på, om vi overhovedet *skal* fortælle ham det.”

”Hvad mener du?” Justin stirrede på ham. ”Når det sker, så vil han jo finde ud af det.”

”Ikke, hvis du ikke fortæller ham det. Og du bliver nødt til at gennemtænke det her grundigt, Justin. Når et blandet forældrepar – menneske og varulv – får tvillinger, så er der kun én af dem, der bliver ulv. Hvordan tror du, Daniel vil have det, hvis han opdager, at der findes en fantastisk og hemmelig verden, som han aldrig kan blive en del af?”

”Jeg kan godt se det ...” Justin faldt sammen i stolen ved siden af fars skrivebord.

Men det vil være den eneste hemmelighed, jeg nogensinde har haft for Daniel, tænkte han.

På en eller anden måde føltes det hele ikke længere så spændende og sjovt.

Daniel ville have givet sin højre arm for at få Justin tilbage i forhaven. Det var muligvis kun få sekunder siden, at han var gået ind, men det føltes som timer – hvor hverken han eller Debbi havde sagt et ord.

*De skred bare, far og Justin, midt i mit livs krise!
Ufatteligt!*

Debbi smilede sødt til ham.

Idiot! Sig noget klogt, sagde han til sig selv og prøvede at huske, hvordan man trak vejret ind og ud i den rigtige rækkefølge.

Det eneste, han kunne finde på at sige til Debbi, var, at han ikke kunne finde på noget at sige. Nok ikke den bedste indledning ...

Debbis blik gled ned mod græsset ... hvor Daniels fod vippede nervøst op og ned. Han tvang sig selv til at stå stille. Hun rømmede sig, kiggede igen op på ham ...

Glem smart – bare sig noget!

”Æhm ...” Daniel krympede sig. *Jeg kan ikke stoppe her ...* ”Undskyld,” mumlede han så. ”Altså for min fars foredrag om månen, jeg ved godt, at det er kedeligt.”

Debbi rystede på hovedet. ”Det er helt okay. Jeg er faktisk ret fascineret af astrologi.”

”Åh ...” *Jeg har lige kaldt hende kedelig!* ”Det er jeg også! Fascineret. Ikke bare *fasci*, men totalt *neret*.”

Debbi smilede høfligt. Daniel grinede tilbage og forsøgte at ligne en, der ikke var ved at falde fra

hinanden. Det lykkedes ikke særlig godt – slet ikke når han tænkte på, hvor åndssvag han måtte lyde.

Man kunne høre fuglene synge.

Debbi brød tavsheden, lige før Daniel brød sammen og flygtede. ”Så-æh ... enæggede tvillinger, hva’?”

Daniels skuldre faldt på plads. Hvis der var noget, han kunne finde ud af at snakke om, så var det om at være tvilling. ”Jep, det kan godt være, at vi ser helt ens ud, men Justin fylder faktisk 13 klokken 01.07 og jeg fylder klokken 01.01. Så teknisk set er jeg hans storebror.”

Debbi lo. Bare lyden forvandlede hans hjerne til candyfloss. *Og nu laver du ikke ged i det!*

”Nej, men helt ærligt,” fortsatte han, ”vi har altid været tætte, selvom vi er ret forskellige. Justin er vild med sport – det kunne du sikkert se – og jeg har mit eget band: *Forklædt som får.*”

Debbi lagde hovedet på skrå og så tænksum ud. ”Der var også et par enæggede tvillinger på min gamle skole i Franklin Grove. Det var piger, meget ligesom jer to. Totalt forskellige, men cool begge to.”

Daniel tabte underkæben. ”Er det rigtig?” røg det ud af ham. Så krummede han tæer hele vejen op til

hårspidserne. *Hvorfor sagde jeg det? En cool type ville ikke blive forbavset over, at han var cool. Det ville ikke være cool.*

”Ups ...” Debbi pegede over mod huset på den anden side af gaden. Hendes forældre stod og vinkede ad hende. ”Jeg kan vist ikke blive ved med at undgå at hjælpe til.”

Hun gik over plænen mod huset og kiggede sig så over skulderen med spillende blå øjne: ”Ses i morgen i skolen, Daniel.”

”Jep,” sagde Daniel. ”I morgen.”

Debbis kobberøde krøller dansede omkring hende, da hun løb over gaden. Daniel måtte minde sig selv om at lukke munden.

Pludselig virkede tanken om skolestarten sært tiltrækkende.

